

کلمات
مکنونده عربی

۹۹۴۷-۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَذَا مَا نَزَّلَ مِنْ حَبْرٍ وَتِ الْغَزَّةِ بِلِسَانِ الْقُدْرَةِ

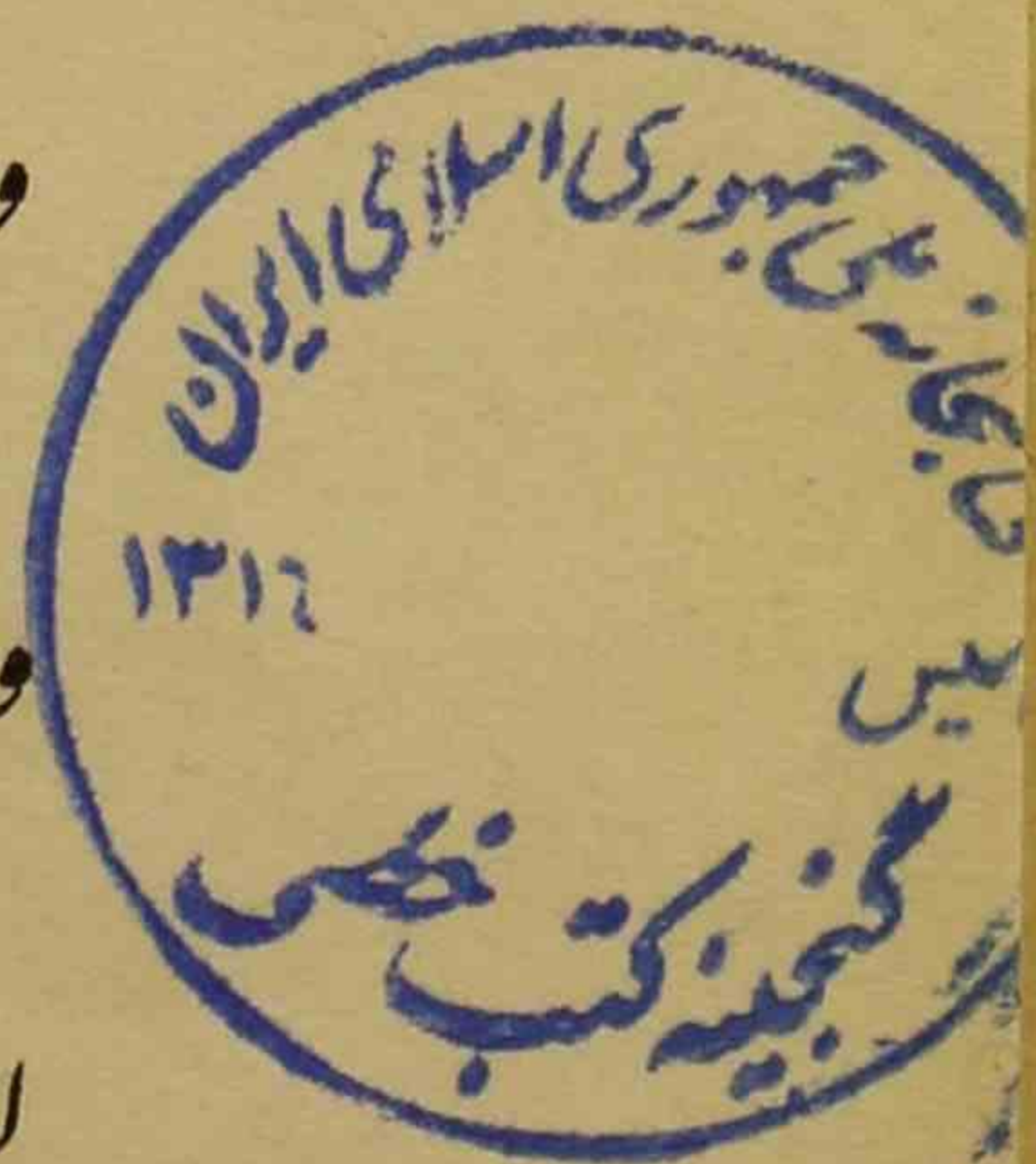
وَالْقُوَّةِ عَلَى النَّبِيِّينَ مِنْ قَبْلِ وَأَنَا أَخَذْنَا جَوَاهِرَهُ

وَأَمْتَصْنَا هَ مَمْتِصَ الْأَخْتِصَارِ فَضْلًا عَلَى الْأَجْمَا

لِيُوفُوا بَعْدَهُ وَيُؤَدُّوا أَمَانَاتِهِ فِي أَنْفُسِهِمْ وَلِيَكُونَ

مِنْ جَوْهَرِ التَّقَى فِي أَرْضِ الرُّوحِ مُحْشُورًا

يَا بَنَ الرُّوحِ فِي أَوَّلِ الْقَوْلِ فَأَمْلِكْ

قلبا جيڏا حسنا منيرا لملك ملڪا واما

باقيا ازلا قديما يابن الروح حب

الاشياء عندى الانصاف لا ترعب عنه

ان تكون الى راجعا ولا تغفل منه لتكون الى

امنيا وانت توفق بذلك ان تشهد

الاشياء بعينك لا بعين العباد وتعرفها

بمعرفتك لا بعرفة احد فى البلاد فكرنى

ذلك كيف معنى ان تكون ذلك من

عظيتى عليك وعنايتى لك فاجعلها

عمینیک یا بن الانسان کنت

فی قدم ذاتی وازلیتہ کیسنتی عرفت

جی فیک خلقتک والقیئت علیک

مثالی واطهرت لک جمالی یا بن

الانسان احببت خلقتک فخلقتک

فاحسبنی کی اذکرک و فی روح احمیات

ابنتک یا بن الوجود فاحسبنی

لاحتک ان لن تحسبنی لن احتک ابدًا

فاعرف یا عبد یا بن الوجود رضوانک

جنتی و جنتک وصلی فادخل فیہا ولا

تصبر ہذا ما قدرک فی ملکوتنا الاعلیٰ و

جبروتنا الاسنی یابین البشر ان

تحب نفسی فاعرض عن نفسك وان یرید

رضائی فاعرض عن رضائک لتکون

فی قانیآ واکون فیک باقیآ یابن

الروح ما قدرک الراحة الا بعرضک

عن نفسك واقبالک بنفسی لان ینبغی

ان یکون افتحارک باسمی لا باسمک و

انكحالك بوجهي لا بوجهك لاني وحده آ

ان اكون محبوباً فوق كل شيء يابن الوجود

جتي حصني من دخل فيه نجي وامن ومن اعرض

غوى وهلك يابن البيان حصني انت

فا دخل فيه لتكن سالماً جتي فيك فاعز ومنك

لتجدني قريباً يابن الوجود مسكالي انت

ومصباحي فيك فاستنوره ولا تفحص عن

غيري لاني خلقتك غنياً وجعلت النعمة

عليك بالغا يابن الوجود صنعتك

بأيدي القوة وخلقك بأناهل القدرة
 واودعت فيك جوهر نوري فاستغن به
 عن كل شئ لأن صنعك كامل وحكي فقل لا تشك في
 ولا تكن فيه مريباً يا ابن الوجود خلقك غنياً
 كيف تفقر وصنعك عزيزاً بهم تستدل
 ومن جوهر العلم اظهرتك لم تستعلم عن دولي
 ومن طين الحُب عجنتك كيف تشغل بعيري
 فارجع البصر اليك لتجدني فيك قائماً قادراً
 مقدرًا قيومًا يا ابن البشر انت ملكي

و ملكي لا يُغشى كيف تخاف من قنائك و انت

نوري و نوري لا يُطفئ كيف تضرب من طغائك

وانت بهائي و بهائي لا يغشى و انت

مبصري و مبصري لا يبلى فاسرح في جحك ايتا

لكي تجدني في افق الاعلى يا ابن الانسان

وجه بوجهي فاعرض عن غيري لان سلطاني

باق لا يزول ابدا و ملكي دائم لا يحول ابدا

وان تطلب سوائي لن تجد لو تفحص في الوجود

سرمدًا از لا قدما يا ابن البيان فانس

دونی و آنس بروحی ذلک من جوہر امری

فاقبل الیہ یا بن الانسان فاکف

بنفسی عن دونی ولا تطلب معینا سوائی

لأن ما دونی لکن کیفیک ابدا یا بن الروح

لا تطلب منی ما لا نحبہ لنفسک ثم ارض

ما قضینا لوجہک لأن ما نفعک ہذا

ان تکن بہ راضیا یا بن منظر الاعلی

او دعوت فیک روحاً منی لتکون حبیباً لی

لم ترکشنی و طلبت محبوباً سوائی یا بن الروح

حَقِّي عَلَيْكَ كَبِيرَ لَاتِنْسَاهُ وَفَضْلِي بِكَ عَظِيمَ

لَاتَنْسَاهُ وَحَقِّي فِيكَ مَوْجُودَ لَاتَعْطَاهُ

وَنُورِي لَكَ مَشْهُودَ لَاتَنْخَاهُ يَا بِنَ الْوَجُودِ

قَدْرَتُ لَكَ مِنْ شَجَرِ الْأَبْيَهِ فَوَاكِهِ الْأَصْفَى

كَيْفَ اعْرَضْتَ عَنْهُ وَرَضَيْتَ بِالذَّمِّ هُوَ

أَدْنَى فَارْجِعْ إِلَى مَا هُوَ خَيْرُكَ فِي الْفَتْحِ

الْأَعْلَى يَا بِنَ الرُّوحِ خَلَقْتَكَ عَالِيًا

جَعَلْتَ نَفْسَكَ دَانِيًا فَاصْعِدْ إِلَى مَا خَلَقْتَ

لَهُ يَا بِنَ الْعَمَاءِ ادْعُوكَ إِلَى الْبَقَاءِ

وانت تتبعني الفناء بم اعرضت عما تحب و

اقبلت الى ما تحب يا ابن الانسان

لا تتعد عن حدك ولا تدع ما لا ينبغي لنفسك

فابعد لطلوه ربك ذو القدره والاقدار

يا ابن الروح لا تفتخر على المسكين يا فتى

نفسك لاني امشي قدامه واراك في

سوء حالك واللعن عليك الى الابد

يا ابن الوجود كيف نسيت عيوب نفسك

واشتغلت بعيوب عبادي من كان على

ذَكَرَ فَعَلِيهِ لَعْنَةُ مَنِّي يَا بَنَ الْاِنْسَانِ لَا

تَنْفَسُ بِخَطَايَا أَحَدٍ مَا كُنْتَ خَاطِئًا وَإِنْ تَفْعَلُ

بِغَيْرِ ذَلِكِ مَلْعُونٌ أَنْتَ وَأَنَا شَاهِدٌ بِذَلِكَ

يَا بَنَ الرُّوحِ ائْتِنِ يَا بَنَ الَّذِي يَأْمُرُ النَّاسَ

بِالْعَدْلِ وَيُرْتَكِبُ الْفَحْشَاءَ فِي نَفْسِهِ أَنَّهُ هُوَ

لَيْسَ مِنِّي وَلَوْ كَانَ عَلِيٌّ أَسْمَى يَا بَنَ الْوَجُودِ

لَا تَنْسِبْ لِنَفْسِكَ مَا لَا تَحِبُّ لِنَفْسِكَ وَلَا تَقْتُلْ

مَا لَا تَفْعَلُ وَذَلِكَ أَمْرِي عَلَيْكَ فَاعْمَلْ بِهِ

يَا بَنَ الْاِنْسَانِ لَا تَحْرَمِ وَجْهَ عَبْدِي صَبْرًا لَدَى

يسئلك في شئ لأن وجهه وجهي فاجعل
منى يابن الوجود حاسب نفسك
في كل يوم قبل أن تحاسب لأن الموت
يأتيك بغتة وتقوم على الحساب في نفسك
يابن العما جعلت الموت بشاره كيف
تخزن منه وجعلت النور لك ضياء كنف
تخج عنه يابن الروح بشاره النور
ابشرك فاستبشره وبرضوان القدس
ادعوك فاستحسن فيه لتسريح في ابد الأبد

يا بين الروح روح القدس يشرك بالإنس

كيف تحزن وروح الأمر يؤيدك على الأمر

كيف تحجب ونور الوجه ممشى قد أملك

كيف تضلل يا بين الإنسان لا تحزن

الآ في بعدك عتاً ولا تفرح الآ في قربك بنا

والرجوع اليه بنا يا بين الإنسان ارج

بسرو قلبك لتكون قابلاً للقائى ومرآة

بكمالى يا بين الإنسان لا تعر نفسك

عن جميل ردائى ولا تحرم نصيبك من

بديع حياضى لئلا ياخذك الظما فى سرمدية
 ذاتى يا بن الوجود فاعمل حدودى حبا
 لى ثم اية نفسك عما تهوى طلبا لرضائى
 يا بن الانسان لا تترك او امرى حبا
 بكالى ولا تمس وصاياى ابتغاء لرضائى
 يا بن الانسان ارض فى بر العما ثم
 اسرع فى ميدان السماء لن تجد الراحة الا
 بالخضوع لامرنا والتواضع لوجهنا يا بن الانسان
 عظم امرى لا ظهر عليك من اسرار العظم و

استشرق عليك من انوار القدم يا ابن
 الانسان كن لي خاضعا لاكون لك
 متواضعا وكن لأمري ناصرا لتكون في
 الملك منصورا يا ابن الوجود اذكرني
 في ارضي لاذكرك في سمانى لتقر عينك
 وتقر عينى يا ابن العرش سمعك
 سمعى فاسمع به وبصرك بصرى فابصر به
 لتشهد في سرى لي تقديسا علينا لاشهدك
 في نفسى مقانا رفيعا يا ابن الوجود فاشهدني

سبيلي راضياً عنى وشاكراً لقضائى لتسريح

معى فى قباب العظم حلف سراوق العزة

يا بن الانسان فكر فى امرى وتدبر فى

فعلك احب ان تموت على الفراش او

تشهد فى سبيل على التراب وتكون مطلع

امرى ومظهر نورى فى على الفردوس

فانصف يا عبد يا بن الانسان وجما

تخضب شعرك من دمك لكان الكبر عندى عن

خلق الكونين وضياء الثقلين فاجد فيه يا عبد

يا بن الإنسان لكل شئ علامة علامته الحُب

الصبر في قضائي والأصطبار في بلائي

يا بن الإنسان محب الصادق يرجو البلاء

كرجاء العاصي إلى المغفرة والمدنّب إلى الرحمة

يا بن الإنسان إن لا يصيبك البلاء في

سبيل كيف تسلك سبيل الرّاضين في رضا

وإن لا تمسك المشقة شوقاً للقاءني كيف

يصيبك النور حباً بجمالي يا بن الإنسان

بلائي عنايتي ظاهره نار ونقمة وباطنه نور ورحمة

فأستبق إليه لتكون نوراً ازليّاً وروحاً قديماً هو

امرى فاعرفه يا ابن البشر ان اصابك

من نعمة لا تفرح بها وان تمسك من ذلة لا تحزن

منها لان كليهما تزولان في حين وتبديان

في وقت يا ابن الوجود ان تمسك الفقر

لا تحزن لان سلطان الغنا ينزل عليك في

مذ الايام ومن الذلة لا تخف لان العزة

يصيبك في مذ الزمان يا ابن الوجود

ان تحب هذه الدولة الباقية الابدية وهذه الحيوة

القديمة لازية فاترك هذه الدولة الفانية

الزايه يابن الوجود لا تشغل بالدينا

لأن بالنا منحن الذهب وبالذهب منحن

العباد يابن الانسان انت تريد

الذهب وانا اريد ترهيك عنه وانت

عرفت غنا نفسك فيه وانا عرف الغنا

في تقدريك منه وعمرى هذا علمى وذلك

ظنك كيف يجمع امرى مع امرك

يابن الانسان فانفق مالى على فقراى

لنشق في السماء من كنوز عز لا يقنى وخرزون مجد

لا يبلى ولكن وعمرى انفاق الروح اجمل لو

تشهد بعيني يابن البشر هيك الوجود

عرشي نطفه عن كل شئ لا استوائى به واهرار

عليه يابن الوجود فوادك منزلى قد

لنزولى وروحك منظرى طهرا لظهورى

يابن الانسان فادخل يدك فى حيسى

لارفع رأسى عن حبيك مشرقا مضينا

يابن الانسان فاسعد سمانى لكى ترمى وصالى

لشرب من لال حمير لأمثال وكوب مجد

لا زوال يابن الإنسان قد مضى

عليك أيام واشتعلت فيها بما تهوى نفسك

من الظنون والأوهام إلى متى تكون راقداً

على بساطك فارفع رأسك عن النوم

فإن الشمس ارتفعت في وسط الزوال

لعل يستشرق عليك من أنوار الجمال

يابن الإنسان اشرفت عليك النور

من افق الطور ونفخت روح السناء في سيناء

قلبك فافزع نفسك عن الحيات و الطنونا

ثم ادخل على البساط لتكون قابلاً للبقا، ولايقا

لللقا، كيلا ياخذك موت ولا نصب ولا

لعوب يا بن الانسان ازلتني ابداع

ابدعتها لك فاجعلها رداً، لهيكلك و

احديتي احدثي اخرعتها لاجلك فاجعلها قميص

نفسك لتكون مشرق قيو ميسي الى الابد

يا بن الانسان عظمتي عظيتي اليك وكبريا

رحمتي عليك وما ينبغي لنفسي لا يدركه احد ولن

تخصيه نفس قد اخترته في خراسن سري وكنائز

امري تملطفا لعبادي وترحما خلقتي يا ابناء

الهوية في الغيب ستمنعون عن حبي و

تضطرب النفوس من ذكرى لان العقول

لن تطيقني والقلوب لن تسعني يا ابن الحمال

وروحى وغمائى ثم رحمتى وجمالى كلما نزلت

عليك من لسان القدرة وكتبتهما من قلم القوة

قد نزلناها على قدرك وبحسبك لاعلى شانى

ولحنى يا ابناء الانسان هل عرفتم لم

خلقناكم من تراب واحد لسلاية نفتح احد على احد
 وتفكروا في كل حين في خلق انفسكم اذ اذ ينبغي كما
 خلقناكم من شئ واحد تكونون كنفس واحدة
 بحيث تمثون على حبل واحد وما كلون
 من فم واحد وتكنون في ارض واحدة
 حتى تظن من كينونناكم واعمالكم وافعالكم
 آيات التوحيد وجواهر التقرير هذا هي
 عليكم يا ملا الانوار فاستنصوا منه لتجدوا
 ثمرات القدس من سدره عز ميسع

يا ابناء الروح انتم خزائني لان فيكم

كثير لئالي اسراري وجواهر علمي فاحفظوها

لئلا تطلع عليها اغيار عبادي واسرار خلقتي

يا ابن من قام بذاتي في ملكوت نفسي فاعلم

باني قد ارسلت عليك من رواج القدس

كلها واتممت القول عليك واملت

النعمة بك ورضيت لك ما رضيت لبي نفسي

فارض عني ثم اشكر لي يا ابن الانسان

فاكتب كل ما القىناك حينئذ من مداد النور

علی لوح الروح و این لن تقدّر علی ذلک
 فاجعل المداد من جوهر الفؤاد و این لن
 شطیح فاكتب من مداد الأحمر الذی سفک
 فی سبیلی فانه احلی عندی عن کل شئی لیثبت

نوره الی الابد

بسم الله البهی الأبهی

ای صاحبان هوش و کوش اول سروش
 دوست اینست

ای بلبل معنوی جز در گلبن معانی جای مکزین

وامی هُدْ هُدْ سیلیمان عشق جز در سبای جانان

وطن مگیر وامی عنقهای بقا جز در قاف

و فامحل میپذیر این است مکان تو اگر به

لامکان بر جان بربری و آهنگ مقام

خود را یگان نمائی امی سپر روح

هر طبری را نظر بر آشیانست و هر بلبل را

مقصود جمال گل مگر طپور افندۀ عباد که

بتراب فانی فانی فانی شده از آشیان باقی دور

مانده اند و بگلهای بعد توجه نموده از گلهای

قُرب محروم گشته اند زهی حیرت و حسرت
 و افسوس و درینج که بایر یعنی از امواج رفیق اعلی
 گذشته اند و از افق ابھی دور مانده اند
 ای دوست در روضه قلب جز گل
 عشق مکار و از دین بلبل حب و شوق
 دست مدار مصاحبت برارر غنیمت
 دان و از مرافقت اشرا در دست و دل
 هر دو بردار ای پسر انصاف
 کدام عاشق که جز در وطن معشوق محل گیرد و

که ام طالب که بی مطلوب راحت جوید

عاشق صادق راحیات در وصال است

و موت در فراق صدرشان از صبر خاکی

و قلوبشان از اصطبار مقدس از صد

هزار جان در گذزند و بکوی جانان شتابند

ای سپر خاک برستی میگویم غافلترین

عباد کسی است که در قول مجادله نماید و بر

برادر خود تفوق جوید بگوای برادران

بأعمال خود را بسیار آید نه بأقوال

ای سپران ارض برستی بدانید قلبی
 که در آن شائبه حسد باقی باشد البته بحسرت
 باقی من در نیاید و از ملکوت تقدیس من
 روایح قدس نشوند ای سپر حُب از تو
 تا ز عرف امتناع قرب و سدره ارتفاع عشق
 قدمی فاصله قدم اول بردار و قدم دیگر
 بر عالم قدم گذار و در سوادق خلد وارد شو
 پس بشنو آنچه از قلم عزت زول یافت ای سپر عزت
 در سیل قدس چالاک شو و بر افلاک انس

قدم گذار قلب را بصیقل روح پاک
 کن و آهنگ ساحت لولاک نما
 ای سایه نابود از مدارج ذل و هم بگذر
 و بمعارج عزیزین اندر آ چشم حق بگشای تا
 جمال مبین بینی و تبارک الله احسن الخالقین
 ای پسر مهوی براسی بشنو چشم فانی
 جمال باقی شناسد و دل مرده جز بگل پر مرده
 مشغول نشود زیرا که هر قرینی قرین خود را جوید
 و بجنس خود انس گیرد ای پسر تراب کور شو

تا جمال بینی و کرشوتا سخن ^{صوت} ملجم را شنوی
 و جاہل شو تا از علم نصیب بری و فقیر شو
 تا از بحر عنای لایزالم قسمت بیروال برداری
 کور شو یعنی از مشاهده غیر جمال من و کرشو
 یعنی از استماع کلام غیر من و جاہل شو
 یعنی از سوای علم من تا با چشم پاک و
 دل طیب و گوش لطیف بساحت قدسم در آ
 ای صاحب دو چشم چشمی بر بند و چشمی بر کشا
 بر بند یعنی از عالم و عالیمان بر کشا یعنی بجا

قدس جانان امی سپران من ترسم

که از نغمه ورقا فیض نبرده بدیارتقاراجع شوید

و جمال گل ندیده بآب و گل بازگردید

ایدوستان بجمال فانی از جمال باقی

مگذرید و بخاکدان ترا بی دل مرسندید

امی سپر روح وقتی آید که بلبل قدس معنوی

از بیان اسرار معانی ممنوع شود و جمیع انغمه

رحمانی و ندای سبحانی ممنوع گردید

ایچو غفلت دریغ که صد هزار لسان

معنوی در لسانی ناطق و صد هزار معانی

غیبی در کجی ظاهر و لکن کوشی تا بشنود

و قلبی نه تا حرفی بیاید امی همکنان

ابواب لا مکان بازگشته و دیار جانان

از دم عاشقان زینت یافته و جمیع از

این شهر روحانی محروم مانده اند الا قلبی

و از آن قلبی هم با قلب ظاهر و نفس مقدّس

مشهور نگشت الا اقل قلبی امی اهل

فردوس برین اهل یقین را اخبار نمایند

که در فضای قدس قرب رضوان روضه جدید
 ظاہر گشته و جمیع اہل عالین و ہیاکل خلد
 برین طائف حول آن گشته اند پس جہد
 نمایند تا بہ آن مقام در آید و حقائق اسرار حق را
 از شقائق نفس جویند و جمیع حکمتہای بالغہ احدیہ را
 از امارات باقیہ اش بیابند قوت ابصار الدنیم
 و خلواتیہ آمینین ایدوستان من ایام
 فراموش کرده اید آن صبح صادق روشنی را
 کہ در ظل شجرہ انبیا کہ در فردوس اعظم غرس شدہ

جمع در آن فضای قدس مبارک نزد من حاضر

بودید و به کلمه طیبه تکلم فرمودم و جمع

آن کلمات را شنیده و مدح و ستایش

و آن کلمات این بود ای دوستان

رضای خود را بر رضای من اختیار کنید

و آنچه برای شما نخواستم هرگز نخواهید

و بادلهای مرده که با مال و آرزو آلوده شده

نزد من میآیند اگر صد را مقدس

کنید حال آنکه او فضا را بنظر درآید و بیان

من بر همه شماها معلوم شود در سطر هشتم از

اسطر قدس که در لوح پنجم از فردوس است میفرماید

ای مردگان فرانش غفلت قرنها

گذشت و عمر کرانمایه را با تها رسانده اید

و نفس باکی از شما بساحت قدس مانماید

در اجر شرک مستغرقید و کلمه توحید بر زبان

میرانید مبعوض مرا محبوب خود دانستید

و دشمن مراد دوست خود گرفته اید و در

ارض من بحال خرمی و سرور مشی مینمائید

و غافل از آنکه زمین من از تو بیزار است و

اشیای ارض از تو درگیر اگر فی الجمله

بصر گشائی صد هزار هنر را از این سرور

خوشتر دانی و فکار از این جیات نیکوتر شمری

ای خاک متحرک من بتو مانوسم و تو از من

مایوس سیف عصیان شجره امید

تو را بریده و در جمیع حال بتو نزدیکم و تو

در جمیع احوال از من دور و من عزت بیروا

برای تو اختیار نمودم و تو ذلت بمنستی برای

خود پسندیدی آخر تا وقت باقی مانده رجوع

کن و فرصت را مگذار ای سپهر روی

اهل دانش و بنفش سالها کوشیدند و بوصول

ذمی الجلال فائز گشتند و عمرها دویدند

و بلقهای ذمی الجلال رسیدند و توانا دویدند

بمنزل رسیده و نا طلبیده مطلب و اصل

شدی و بعد از جمیع این مقام و رتبه کجای

نفس خود چنان محتجب ماندی که چشمت بجبال

دوست نیفتاد و دستت بدامن یار رسید

فتیحو امن ذلک یا اولی الأَبصار ای

اهل دیار عشق - شمع باقی را ارباب فانی

احاطه نموده و جمال غلام روحانی در غبار

تیره ظلماتی مستور مانده سلطان سلطین

عشق در دست رعایای ظلم مظلوم و حمامه

قدسی در دست جعدان گرفتار جمیع اهل

سرادق ابھی و ملا اعلیٰ نوحه و ندبه می نمایند

و شما در کمال راحت در ارض غفلت اقامت

نموده اید و خود را هم از دوستان خالص

محبوب داشته اید فباطل ما انتم تطنون

ایجهلای معروف بعلم چرا در ظاهری عمومی

شبهانی کنید و در باطن ذنب اغنام من

شده اید مثل شما مثل ستاره قبل از

صبح است که در ظاهر درمی و روشن است

و در باطن سبب اضلال و هلاکت کاروانها

مدینه و دیار من است امی بظاهر

اراسته و بی باطن کاسته مثل شما

مثل آب تلخ صافی است که کمال لطافت

وصفا از آن در ظاهر مشهور شود چون

بدست صراف ذائقه احدیه افند فطره از آن را

قبول نفرماید بی کلی اقباب در برابر مرآت

هر دو موجود و لکن از فردان تا ارض فردان

بلکه فرق بمنبتها در میان ایدوست کسان

من قدری تا مل اختیار کن هرگز شنیده

که یار و اغیار در قلبی بکنجد پس اغیار را بران

تا جانان منزل خود در آید ای پسر خاک

جمع آنچه در آسمانها و زمین است برای تو مقرر دادم

مگر قلوب را که محل نزول تجلی جمال و اجلال خود

معین فرمودم و تو منزل و محل مرا بغیر من گذاشتی

چنانچه در هر زمان که ظهور قدس من آهنگ مکان

خود نمود غیر خود را یافت اغیار دید و لامکان

بحرم جانان شتافت و مع ذلک ستر

نمودم و ستر نگشودم و خجالت تو را نپندیدم

ایجو هر هوی بسا سحر گاهان که از مشرق

لامکان بجان تو آمدم و تو را در بستر راحت

بغیر خود مشغول باقیم و چون برق روحانی

بغلام عز سلطانی رجوع نمودم و در کامن مرتب

خود نزد جنود قدس اظهارنداشتم ای سپهر

در بادیه های عدم بودی و تو را ببد و تراب

امر در عالم ملک ظاهر نمودم و جمیع ذرات

ممکنات و محتائق کائنات را بر تربیت تو

گماشتم چنانچه قبل از خروج از بطن امم دو چشمه

شیرینیر برای تو مقرر داشتم و چشمها برای حفظ

تو گماشتم و حب تو را در قلوب القا نمودم

و بصرف جود تو را در ظل رحمت پروردوم و از جوهر

فضل و رحمت تو را حفظ فرمودم و مقصود

از جمیع این مراتب آن بود که بگردت باقی ماندی

و قابل بخششهای غیبی باشوی و تو عاقل

چون بمرآمدی از تمامی نعم غفلت نمودی

و بجان باطل خود پرداختی بقسیمکه بالبره

فراموش نمودی و از باب دوست

با یوان دشمن مقریافتی و مسکن نمودی

ای بنده دنیا در سحر گاهان نسیم عنایت

من بر تو مرور نمود و تو را در فراس غفلت

خفته یافت و بر حال تو گریست و بازگشت

ای برادر من از لسان شکرینم کلمات

نازنینم شنو و از لب نکینم سلسبیل قدس

معنوی بیاشام یعنی تخمهای حکمت لدینم را

در ارض طاهر قلب بیفشان و باب

یقین آتش ده تا سبکات علم و حکمت مین

سر سبز از بلده طیبه انبات نماید ای

پسر ارض اگر مرا خواهی جرم مرا مخواه

و اگر اراده جمالم دارم چشم از عالمیان بردار

زیرا که اراده من و غیر من چون آب و آتش

در یکدل و قلب ننگند ای بیگانه با بیگانه

شمع دلت بر افروخته دست قدرت من است

آن را بسادهای مخالف نفس و هوی خواهمش

مکن و طبیب جمیع علتهای تو ذکر من است

فراموشش منما حسب مرا سرمایه خود کن و

چون بصیر و جان عزیزش دار ای اهل

رضوان من نهال محبت و دوستی شمارا

در روضه قدس رضوان بید ملاحظت غرض نمودم

و به نسیان مرحمت آتش دادم حال نزدیک

بثمر رسیده جمدی نماید تا مخطوط ماند و بنار

امل و شهوت نسوزد اید و ستان من

سراج ضلالت را خوا موش کنید و مشاعل بای قی

هدایت در قلب و دل بر افروزید که غمخیز

صرافان وجود در پیشگاه حضور بود خیر تقوای

خالص نپذیرند و غیر عمل پاک قبول نمایند

ای پسر تراب حکمای عباد امانند که تا سمع

نیابند لب نگشایند چنانچه ساقی تا طلب نمیند

ساغر نه بچشد و عاشق تا بجمال معشوق فائز نشود

از جان نخواستد پس باید حبه های حکمت و علم را

در ارض طیبه قلب مبدول دارید و مستور

نمایند تا نسبتا ت حکمت الهی از دل بر آید

نه از گل در سطر اول لوح مذکور و مسطورا

و در سطر اول خط الله مستور ای بنده من

ملک بیروال را با تالی از دست منه و

شاهنشاهی فردوس را بشهوتی از دست مده

این است کوشه حیوان که از معین قلم رحمن

سارمی گشته طوبی للشاربین ای سپر

روح قفس بشکن و چون همای عشق بهوای

قدس پرواز کن و از نفس بگذر و با نفس

رحمانی در فضایی ربّانی بیارام ای سپر

براحت یومی قانع مشو و از راحت بیروال

باقیه مگذر و گلشن باقی عیش جاودان را به گلخن

فانی ترابی تبدیل منما از زندان صحرای

خوش جان عروج کن و از قفس امکان برضوان

دلکش لامکان بگرام ای بنده من از

بند ملک خود را مائی بخش و از حبس نفس خود را

ازاد کن وقت را غنیمت شمر زیرا که این وقت را

دیگر نمی بینی و این زمان را هرگز نیابی

ای فرزند کنیز من اگر سلطنت باقی بینی

البته بحال جد از ملک فانی درگذری و

لکن ستر آن را حکمتهاست و جلوه این را مرزا ^{جرا فنده}

پاک ادا کن نه ای بنده من دل را از غل

پاک کن و بی حسد بی ساط قدس احد بحرام

ایدوستان من در سبیل رضای دوست

مشی نمائید و رضای او در خلق او بوده و خواهد بود

یعنی دوست بر رضای دوست خود در بیت او

وارد نشود و در اموال او تصرف نماید و

رضای خود را بر رضای او ترجیح ندهد و خود را

در هیچ امری مقدم نشمارد و ففکر وافی ذلک

یا اولی الأفعال ای رفیق عرشى بدشنو

و بد مبین و خود را ذلیل مکن و عویل بر مبار

یعنی بد مگو تا نشنوی و عیب مردم را بزرگ

مدان تا عیب تو بزرگ نماید و ذلت نفسی پسند

تا ذلت تو چهره نگشاید پس با دل پاک و

قلب طاهر و صدر مقدس و

خاطر منزه در ایام عمر خود که اقل از آنی

محسوب است فارغ باش تا بفرغت

از این حسد فانی بفر دوس معانی راجع سو

و در ملکوت باقی مقربانی وای وای

ای عاشقان هوای نفسانی از معشوق

روحانی چون برق گذشته اید و خیال

شیطانی دل محکم بسته اید ساجد خیا

و اسم آن را حق گذشته اید و ناظر خارید
 و نام آن را گل گذارده اید نه نفس فارغ
 از شما بر آمد و نه نیم انقطاعی از ریاض
 قلوبتان وزید نصایح مشفقہ محبوب را
 بیاد داده اید و از صفحہ دل محو نموده اید
 و چون بهائتم در سبزه زار شهوت و آمل
 تعیش مینمایند ای برادران طریق
 چرا از ذکر نگار غافل گشته اید و از قرب
 حضرت یار دور مانده اید صرف حمال در

سرادق بمیال بر عرش جلال مستوی و

شما بهوای خود بجدال مشغول گشته اید رواج

قدس میوزد و نسائم خود در هبوب و

کل بزکام مبتلا شده اید و از جمیع محروم مانده اید

زهی حسرت بر شما و علی الذین هم میشوند علی

اعقابکم و علی اشرافکم هم میروند

ای پسران آمال جامه غرور ارتن

بر آرید و ثوب تکبر از بدن بیندازید

در سطرایم قدس که در لوح باقوتی از قلم خفی ثبت

شده این است ای برادران بایکدیگر

مدارانمانید و از دنیا دل بردارید بعزّت

افتخارنمائید و از ذلت تنگ مدارید

قسم بچالم که کل را از تراب خلق نمودم و

البته بنجاک راجع فرمایم ای پسران

تراب اغنیار از ناله سحر گاهی ففرا

اخبار کشید که مباد از غفلت بهلاکت

افتند و از سدره دولت بی نصیب

مانند الکرّم و ابجد من خصالی فنیئنا لمن

ترین بجمالی امی سازج هوی حرص را

باید گذاشت و بقناعت قانع شد زیرا که لذت

حرص محروم بوده و قانع محبوب و مقبول

امی سپر کثیر من در فقر اضطراب نشاید و

در غنا اطمینان نباید هر فقریر اعتقاد دینی و هر

غنا را فنا از عقب و لکن فقر از ماسوی الله

نعمتی است بزرگ حقیر شمارید زیرا که در غایت

آن غنای با بس درخ بگشاید و در این مقام هم الفقراء

مستور و کلمه مبارکه والله هو الغنی چون صبح و صفاق

از افق قلب عاشق ظاهر و باهر و هوید او آشکار شود

و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرر یابد امی سپران

غفلت و هووی دشمن مراد خزانه من راه داده اید

و دوست مرا از خود رانده اید چنانچه حب غیر مرا

در اول منزل داده اید بشنوید بیان دوست را

و بر ضوالتش اقبال نمائید دوستان ظاهری

نظر مصلحت خود یکدیگر را دوست داشته و دارند

ولکن دوست معنوی شمارا الاجل شما دوست

داشته و دارد بلکه مخصوص هدایت شما بلایا

لا تَحْصِي قَوْلَ فَرْمُودِهِ بِحَبِيبِ دُوسْتِ جَنَّا مَكْنِيْدِهِ وَ

بَكْوَيْشِ شَبْتَابِيْدِهِ اِيْنَ اَسْتِ شَمْسِ كَلْمَةِ صَدَقِ وَ

وَفَا كِه اَز اَفْقِ اَصْبَحَ مَالِكِ اَسْمَاءِ اَشْرَاقِ فَرْمُودِ

اَفْتَحُوا اٰذَانَكُمْ لِاصْغَاءِ كَلِمَةِ اللّٰهِ الْمُهَيْمِيْنَ الْقَيُّوْمِ

اِيْ مَعْرُورَانِ بَابِ اَمْوَالِ فَايِنِه بَدَايِنِدْ كِه عَنَا

سَدِّ مِيْ اَسْتِ مَحْكَمِ مِيَّانِ طَالِبِ وَ مَطْلُوبِ

وَ عَاشِقِ وَ مَعْشُوقِ هِرْ كَزِ غَمِّيْ بَرِ مَقْرُوبِ

وَ اَرْدَنِشُودِ وَ مَبْدِيْنَهٗ رِضَا وَ تَسْلِيْمِ دَرِ نِيَّايِدِ مَكْرِ

فَلِيْبِيْ پَسِ نِيْ كُوْسْتِ حَالِ اَنْ غَمِّيْ كِه عَنَا اَز

ملکوت جاودانی منعش نماید و از دولت

ابدی محرومش نگرداند قسم با قسم اعظم که نور

آن غنی اهل آسمان را روشنی بخشد چنانچه

شمس اهل زمین را ای غنیای ارض

فقر امانت منند در میان شما پس امانت مرا

درست حفظ نمائید و براحت نفس خود تمام

پردازید ای فرزند هوی از آلائش

غنا پاک شو و با کمال آسایش در افلاک فقر

قدم گذار تا خمر بقا از عین فنا بیاشامی

ای سپر من صحت اشرا غم بفراید و منصات

ابرا زنگ دل بزواید من اراد ان

بأنس مع الله فلیأنس مع احبائه و من اراد

ان یسمع کلام الله فلیسمع کلمات اصفیائه

زهار ای سپر خاک با اشرا الفت بگیر و

موانست مجو که مجالست اشرا نور جان را

بنا حسبان تبدیل نماید ای سپر کترین

اگر فیض روح القدس طلبی با اعرار صاحب

شو زیرا که ابرار جام باقی از کف ساقی خلد نوشیده اند

و قلب مردگان را چون صبح صادق زنده و منیر
 و روشن نمایند ای غافلان گمان
 مبرید که اسرار قلوب مستور است بلکه
 بیفتین بدانید که بجز جلی مسطور گشته و در
 پیشگاه حضور شهود اید و ستان
 برستی میگویم که جمیع آنچه در قلوب مستور
 نموده اید نزد ما چون روز واضح و ظاهرو
 هویدا است و لکن استر آنرا سبب خود
 و فضل ماست نه استحقاق شما ای سپر انسان

شبنمی از زلف دریای رحمت خود بر عالمان

مبذول داشتم واحدی را مقبل نیافتم زیرا

که گل از خمر باقی لطیف توحید ببار کشیف

نبید اقبال نموده اند و از کاس جمال باقی

بجام فانی قانع شده اند فبئس ما هم به

یقنعون ای سپر خاک از خمر

بمثال محبوب لایزال چشم پوشش و بجز

کدره فانیه چشم مکشا از دست ساقی

احدیّه کاوس باقیه برگیر تا همه هوش شوی

و از سر و شش غیب معنوی شنوی بگو ای

پست فطرتان از شراب باقی قدسم چر آب

فانی رجوع نمودید بگو ای اهل ارض

براستی بدانید که بلا می ناگهانی شمارا در

پی است و عقاب عظیمی از عقب گمان

مباید که آنچه را متکب شده اید از نظر مجوشده

قسم بجایم که در الواح زبرجدی از قلم حلی جمیع

اعمال شما ثبت گشته ای ظالمان ارض

از ظلم دست خود را کوتاه نمائید که قسم یاد نموده ام

از ظلم احدی نگذرم و این عهدی است که

در لوح محفوظ محطوم داشتم و بنجام عمر محطوم

ای عاصیان بر دباری من شمارا جری

نمود و صبر من شمارا بغفلت آورد

که در سیلهای مهلک خطرناک بر مراب

نار نفس بی باک میرانید گویا مرا غافل شمرده اید

و یابی خیر انکاشته اید ای مهاجران

لسان مخصوص ذکر من است بغیبت میالائید

و اگر نفس باری غلبه نماید بذر عیوب خود مشغول

شود نه بغیبت خلق من زیرا که هر کدام

از شما بنفس خود ابصر و عرفید از نفوس عباد

من امی سپران وهم بدانند چون

صبح نورانی از افق قدس صمدانی برود

البته اسرار و اعمال شیطانی که در لیل

ظلمانی معمول شده ظاهر شود و بر عالمیان

هوید اگر رود امی گیاه خاک چگونه است

که باد دست آلوده بشکر مباشرت جامه خود

نمائی و بادل آلوده بکثافت شهوت

و هومی معاشرتم راجوئی و بمالک قدم

راه خواهی هیمات هیمات عما تم

تریدون امی پسران آدم کله

طیبه و اعمال طاہرہ مقدسه بسما، عز احدیه

صعود نماید جمد کنسید تا اعمال از غبار ریا

و کدورت نفس و هومی پاک شود و بساحت

عز قبول در آید چه که عنقریب صرافان

وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوا می خالص نیندند

و غیر عمل پاک قبول نمایند این است

آفتاب حکمت و معانی که از افق فم مشیت
 ربّانی اشراق فرمود طوبی للمقبلین
 ای پسر عرش خوش ساحتی است ساحت
 هستی اگر اندر آئی و نیکو بساطی است
 بساط باقی اگر از ملک فانی برتر خرامی
 و ملیح است نشاط مستی اگر ساعر معانی ازید
 غلام الهی بیاشامی اگر با نیراتب فائز
 شوی از نیستی و فنا و محنت و خطا فارغ کردی
 اید وستان من یاد آورید آن عهد را

که در جبل فاران که در بقعه مبارکه رمان واقع

شده با من نموده اید و ملا اعلی و اصحاب

مدین بقار ابرآن عهد گواه گرفتیم و حال

احدیر ابرآن عهد قائم نمی بینیم البته غرور

نافرمانی آن را از قلوب محو نموده بقتضای

اثری زان باقی نمانده و من دانسته

صبر نمودم و اظهار ندا شتم ای بنده

من مثل تو مثل سیف پرجوهری است

که در خلاف تیره پنهان باشد و باین سبب قدر

آن بر جوهر باین دستور ماند پس از غفلت
 نفس و هو می بیرون آید تا جوهر تو بر عالمیان
 هویدا و روشن آید ایدوست من
 تو شمس سما، قدس منی خود را بکسوف دنیا می آلا
 حجاب غفلت را خرق کن تا بی پرده و حجاب
 از خلف سحاب بدر آئی و جمیع موجودات را
 بخلعت هستی بیارائی ای ابناء غرور
 بسلطنت فانیه ایامی از جبروت باقی من
 گذشته و خود را با سباب زرد و سرخ می آید

و بدین سبب افتخار نمایند قسم کجا لم که جمیع ادرخیمه

یک رنگ تراب در آورم و همه این رنگهای مختلفه را

از میان بردارم مگر کسانیکه رنگ من در آیند

و آن تقدیس از همه رنگهاست ای ابنائ غفلت

بیا و شاهی فانی دل مبنید و مسرور شوید

مثل شما مثل طبر عاقلی است که بر شاخه باغی در

کمال اطمینان بسراید و لغت صیاد اجل او را بخاک

اندازد دیگر از نغمه و سیکل و رنگ او اثری باقی نماند

پس بنید گیرید ای بندگان هوی ای فرزند کزمن

لازال هدایت باقوال بوده و این زمان
 بافعال گشته یعنی باید جمیع افعال قدسی از
 همیکل انسانی ظاهر شود چه که در اقوال
 کل شریکند و لکن افعال پاک و مقدس
 مخصوص دوستان است پس بجان
 سعی نمائید تا بافعال از جمیع ناس ممتاز شوید
 كذلك نضحناکم فی لوح قدس منسیر
 امی پسر انصاف در لیل جمال همیکل بقا
 از عقبه زمردی و قابسدره منتهی رجوع نمود و گریست

گریستی که جمیع ملأ عالین و کروبین از ناله او

گریستند و بعد از سبب نوحه و ندبه استفسار

شد مذکور داشت که حسب الامر در عقبه وفا

منظر ماندم و رایحه وفا از اهل ارض نیانم و

بعد آهنگ رجوع نمودم ملحوظ افتاد که حماما

قدسی چند در دست کلاب ارض مبتلا

شده اند در اینوقت حوریه الهی از قصر

روحانی بی ستر و حجاب دوید و سؤال از اسما

ایشان نمود و جمیع مذکور شد الا اسمی از اسما

و چون اصرار رفت حرف اول اسم از لسان
جاری شد اهل عرفات از مکامین عز خود بیرون

دویدند و چون بکرف دوم رسید جمیع بر

تراب ریختند در آنوقت ندا از مکر قرب

رسید زیاده بر این جایزه انا کننا شهداء

علی ما فعلوا و حیسنه کانوا یفعلون ای

فرزند کنیز من از لسان رحمن سبیل معانی

بنوش و از مشرق بیان سجان اشرق

انوار شمس تبیان من غیر ستر و کتمان مشاهده نما

تخمهای حکمت لدنیم را در ارض طاهر قلبت نشان
 و بآب یقین آبش ده تا سنبلات علم و حکمت

من سر سبز از بلده طیبه انبات نماید

ای سپر هوی تاکی در هوای نفسانی

طیران نمائی پر عنایت فرمودم تا در

هوای قدس معانی پرواز کنی نه در فضای

و هم شیطانی شانه مرحمت فرمودم تا

گیسوی مشکینم شانه نمائی نه کلوم بحر اشی

ای بندگان من شما اشجار رضوان میشنید

بایشان بدیعه منیعۀ ظاهری شوید تا خود و دیگران
 از شما منتفع شوند لذا بر کل لازم که بصنایع
 و اکتساب مشغول گردند این است
 اسباب غنایا اولی الاسباب و
 ان الامور معلقه باسبابها و فضل الیه یم
 بها و اشجار بی ثمار لایق ناز بوده و خواهد
 بود ای بنده من پستترین ناس
 نفوسی هستند که بی ثمر در ارض ظاهرند
 و فی الحقیقه از اموات محسوبند بلکه اموات

از آن نفوس معطله مهمله ارجح عند الله مذکور

ای بسنده من بهترین ناس آنانند

که با قراف تحصیل کنند و صرف خود و

ذوی القربی نمایند جَنَّاتِ رَبِّ

العالمین عروس معالی بدیعه

که و رای پرده های بیان ستور و پنهان

بود بعنایت الهی و الطاف ربانی چون

شعاع منیر جمال دوست ظاهر و هویدا شد

شهادت میسدهم ای دوستان که نعمت

تمام و محبت کامل و برهان ظاهری و دلیل

ثابت آمد دیگر تا همت شما از مراتب

انقطاع چه ظاهر نماید کذاکتمت النعمة

علیکم و علی من فی السموات و الارضین

و الحمد لله رب العالمین

هو الله العلی الاعلی

اصل کل الخیر هو الاعتماد علی الله و

الانقیاد لأمره و الرضاء لمرضاته

اصل الحكمة هي الخشية عن الله عز ذكره

والمخافة من سطوته وسياطه والوجل

من مظاهر عدله وقضائه رأس

الدين هو الأقرار بما نزل من عند الله

والاتباع لما شرع في محكم كتابه

اصل العزة هي قناعة العبد بما رزق

به والأكتفاء بما قدر له أصل المحب

هو اقبال العبد الى المحبوب والأعرض

عما سواه ولم يكن مراده الا ما اراد مولاه

اصل الذكر هو القيام على المذكور و

النسيان عن ورائه رأس التوكل

هو اقراف العبد واكتسابه في الدنيا و

اعتصامه بالله وانحصار النظر الى فضل

مولاه اذ اليه يرجع امور العبد في منقبه

ومثويه رأس الانقطاع هو

التوجه الى شطر الله والورود عليه و

النظر اليه والشهادة بين يديه رأس

الفطرة هي الاقرار بالافتقار والخضوع

بالأختبار بين يدي الله الملك العزيز المنير

رأس القدرة والشجاعة هي اعلاء

كلمة الله والأستقامة على حبه

رأس الأحسان هو اظهار العبد

بما انعم الله وشكره في كل الأحوال و

في جميع الأحيان رأس التجارة

هو حجبى به يستغنى كل شئ عن كل شئ وبدونه

يفتقر كل شئ عن كل شئ وهذا ما رقم من

اصبح عز منير رأس الهمّة هي اتفاق

المراء على نفسه وعلى ائله والفقراء من اخوته في دينه

رأس الأيمان هو الثقل في القول والتكثير

في العمل ومن كان اقواله ازيد من اعماله فاعلموا

عدمه خير من وجوده وفناءه احسن من بقاءه

اصل العافية هي الصمت والنظر الى الغاية

والانزواء من البرية اصل كل الشر هو

انفعال العبد عن مولاه واقباله الى ما سواه

اصل النار هي الجهاد في آيات الله و

المجادلة بما ينزل من عنده والازكار به و

الاستكبار عليه أصل كل العلوم هو
 عرفان الله جل جلاله وهو لمن يحقق الآبرفان
 مظهر نفسه رأس الذلة هي الخروج
 عن ظل الرحمن والدخول في ظل الشيطان
 رأس الكفر هو الشرك بالله و
 الأعماد على سواه والفرار عن قضاياه
 رأس كلما اذكرناه لك هو الانصاف
 وهو خروج العبد عن الوهم والتقليد و
 التفرس في مظاهر التصنع بنظر التوحيد و

المشاهدة في كل الأمور بصيرا حديد سهل
 المحسران لمن مضت أيامه وما عرف نفسه

كذلك علمناك وصرفنا لك كلمات الحكمة
 لشكر الله ربك في نفسك وتفتخر بها

بين العالمين

هذا نداء الابهي الذي ارتفع من الأفق الأعلى

في سجن عكا

هو لمبدين العليم الخبير

حق شاهد ومظاہر اسما وصفاتش كواه كه مقصود

از ارتقاع ندا و کلمه علیا آنکه از کوثر بیان اذان

امکان ارفقاص کا ذبه مطهر شود و مستعد گردد

از برای اصغای کلمه طیبه مبارکه علیا که از حرات

علم فاطر سما، و خالق اسما، ظاهرا گشته طوبی

للمنصفین

یا اهل ارض بشارت اول که از ام

الکتاب در اینظهور اعظم بجمیع اهل عالم عنایت

شد محو حکم جهاد است از کتاب تعالی الکیرم

و ذوالفضل العظیم الذمی به فتح باب

الفضل علی من فی السموات والأرضین

بشارت دوّم اذن داده شد احزاب

عالم با یکدیگر بروح و ریجان معاشرت نمایند

عاشروا یا قوم مع الأدیان کلها بالروح

والریجان كذلك استرق نیر الاذن و

الأرادة من افق سماء امر الله رب العالمین

بشارت سوّم تعلیم السن مختلفه است

از قبل از قلم اعلی این حکم جاری حضرات

ملوک ایدهم الله و یا و زرامی ارض مشورت نمایند

و یک لسان از اسن موجوده و با لسان جدیدی

مقرر دارند و در مدارس عالم اطفال را بان

تعلیم دهند و همچنین خط در اینصورت ارض

قطعه واحد مشاهده شود طوبی لمن سمع

النداء و عمل بما امر به من لدی اللہ رب العرش

العظیم

بشارت چهارم هر یک از حضرات ملوک

و فقهم اللہ بر حفظ این عرب مظلوم قیام فرماید

و اعانت نماید باید کل در محبت و خدمت باو

از یکدیگر سبقت گیرند این فقره فرض است

بر کل طوبی للعالمین

بشارت پنجم این خرب در مملکت هر دو لته

ساکن شوند باید با امانت و صدق و صفا

با آن دولت رفتار نمایند هدامانزل

من لدن آمر قدیم بر اهل عالم طرّاً واجب

و لازم است اعانت این امر اعظم که از سماء

اراده مالک قدم نازل گشته شاید ناراً ^{بعضاً}

که در صد و بعضی از اضراب مشغول است ماب

حکمت الهی و نصایح و مواعظ ربانی ساکن

شود و نور اتحاد و اتفاق آفاق را روشن ^{منور}

نماید امید آنکه از توجهات مطهر قدرت

حق جل جلاله سلاح عالم باصلاح تبدیل شود

و فساد و جدال از مابین عباد مرتفع گردد

بشارت ششم صلح اکبر است که شرح آن

از قبل از قلم اعلیٰ نازل یعمالمن تمسک به

و عمل ما امر به من لدی الله العلیم الحکیم

بشارت هفتم زمام البسه و ترتیب کحی و

اصلاح آن در قبضه اختیار عباد گذارده شد

ولکن ایاکم ان تجعلوا انفسکم ملعبا بحا ملین

بشارت هشتم اعمال حضرات رهبیه و خویها

ملت حضرت روح علیه سلام الله و بهاء عند الله

مذکور و لکن الیوم باید از اثر و اقصا فضا

نمایند و بما یتفعم و یتفعم به العباد مشغول گردند

و کل را اذن تزویج عنایت فرمودیم لیطهر

منهم من یدکر الله رب تائیری و مالائیری و رب

الکرسی الرفیع

بشارت نهم باید عاصی در حالتی که از غیر الله
 خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت
 و آمرزش کند نزد عباد الهما و خطایا و
 معاصی جائز نه چه که سبب و علت
 آمرزش و عفو الهی نبوده و نیت و
 همچنین این اقرار نزد خلق سبب حارثت و
 ذلت است و حق جل جلاله ذلت عباد
 خود را دوست ندارد ان الله هو المشفق الکریم
 عاصی باید باین خود و خدا از بحر رحمت

طلبد واز سما کرم مغفرت مسئلت کند و
 عرض نماید اللهم اهدني الى صراطك المستقيم
 الذين اجتذبهم بيانك الاصل بحبب فضدوا
 الذروة العليا مقر الشهادة الكبرى و
 بالاسرار المكتنونة في علمك وباللغات
 المخزونة في بحر عطايتك ان تغفر لي ولابي و
 امي وائمتك انت ارحم الراحمين لا اله الا
 انت العفور الكريم ايرت ترمي جوهر
 انخلاء اقبل الي بحر عطايتك والضعيف ملكوت

اقدارك والفقيه شمس غنائك ايرت

لا تحببه بحدك وكرمك ولا تمنعه عن فوضات

اياك ولا تطرده عن بابك الذي فتحة على

من في ارضك وسمايك آه آه خطيئا

منعتني عن التقرب الي بساط قدسك وحريراني

ابعدتني عن التوجه الي خبا، مجدك قد عملت

ما نهيتني عنه وتركت ما امرتني به اسئلك

بسطان الاسماء ان تكتب لي من قلم الفضل و

العطاء ما يقربني اليك ويطهرني عن حريراني

التي حالت بيني وبين عفوكم وغفرانك انك
 انت المقدر الفياض لا اله الا انت العزيز

الفضال

بشارت وهم حكم محو كتب ارزبر والواح

برداشيم فضلا من لدى الله مبعث هذا

النبا العظيم

بشارت يازوهم / تحصيل علوم وفنون

از هر قسبيل جابز / ولكن علوميكه نافع است

وسبب علت ترقى عباد است كذلك قضى الامر

من لدن آمر حكيم

بشارت دوازدهم قد وجب على كل

واحد منكم الاشتغال بأمر من الأمور من

الصنایع والأقرف و أمثالها وجعلنا

اشتغالكم بها نفس العبادة لله الحق

تفكروا يا قوم في رحمة الله والطفه ثم اشكروا

في العشي والأشراق لا تضیعوا

أوقاتكم بالبطالة والكسالة واشتغلوا بما تنفع

به أنفسكم وأنفس غيركم كذلك قضى الأمر

فی هذا اللوح الذی لاحت من افقه شمس الحکمة

والبیان ابغض الناس عند الله من یفتقد و

یطلب تمسکوا بحبل الاسباب متوکلین

على الله مسبب الاسباب هر نفسی یصنع فی و

یا بکسی مشغول شود و عمل نماید آن عمل نفس عبود

عند الله محسوب ان هذا الا من فضل

العظیم العظیم

بشارت سیزدهم امور ملت معلوق است

برجال بیت عدل الهی ایشانند امناء الله

بین عباده و مطالع الامر فی بلادہ یا عزابہ

مرئی عالم عدل است چه که دارای دورکن است

مجازات و مکافات و این دورکن

دو چشمه انداز برای حیات اهل عالم

چونکه هر روز را امری و هر صبح را حکمی

مقتضی لذا امور بوزرای بیت عدل راجع

تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند

نفوسی که لوجه الله بر خدمت امر قیام نمایند

ایشان ملهمند بالهامات غیبی الهی بر کل اطاعت

لازم امور سیاسیته کل راجع است به

بیت عدل و عبادات بما انزلہ اللہ فی

الکتاب یا اهل بجا شما مشارق

محبت و مطالع عنایت الهی بوده و مستید

لسان را به سب و لعن احدی میا لائید و

چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید آنچه

دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل

والا تعرض باطل ذروه بنفسه مقبلین الی الله

المهینم القیوم سبب عزن مشوید تا چه رسد

بفساد و نزاع امید هست در ظل سدره

عنايت الهی تربیت شويد و بما اراده الله

عامل گرديد همه او راق بک شخريد و

قطره های یک بحر

بشارت چهارم شد در حال مخصوص

زیارت اهل قبور لازم نه مخارج آن را اگر

صاحبان قدرت و وسعت بیت عدل

برسانند عند الله مقبول و محبوب نعماً

للعالمین

بشارت پانزدهم اگر چه جمهوریت

نفعش بعموم اهل عالم راجع و لکن شوکت

سلطنت آتی است از آیات الهی دست

مذاریم مدن عالم از آن محروم ماند اگر

مدبرین این دورا جمع نمایند اجرشان عنداً

عظیم است چون در مذاهب قبل نظر

بمقتضیات وقت حکم جهاد و محو کتب و

نهی از معاشرت و مصاحبت با ملل و

همچنین نهی از قرأت بعضی از کتب محقق و ثابت

لذا در این ظهور اعظم و نبأ عظیم مواهب و الطاف
 الهی احاطه نمود و امر مبرم از افق اراده مالک
 قدم بر آنچه ذکر شد نازل محمد الله تبارک
 و تعالی علی ما انزله فی هذا الیوم المبارک
 العزیز البدیع اگر جمیع عالم هر یک دارای
 صد هزار لسان شود الی یوم لا آخر له بشکر
 و حمد ناطق گردد هر آینه بعنایتی از عنایات
 مذکوره در این ورقه معادله نماید یشهد
 بذلت کل عارف بصیر و کل عالم خمیر

از حق جل جلاله سائل و آمل که حضرات

ملوک و سلاطین را که مظالم هر قدرت و

مطالع عزت اند نایید فرماید بر اجراء اوامر

و احکامش آنه هو المقتدر

القدیر وبالاجابة

جدیر

بنام دوست یکتا

قلم اعلی اهل بهار را بیوضات رحمانیه بشارت

میدهد و جمیع را نصیحت مسفر ماید تا کلن منصح آید

مالک اسما بما اراده المحبوب فائز شوند جدال

وتزاع وفساد مردود بوده و هست باید اجتناب

الهی بلجاظ محبت در خلق نظر نمایند و بنصایح

مشفقانه و اعمال طیبه کل را باقی بداریت

کشانند بسا از نفوس که خود را بحق نسبت

داده اند و سبب تضییع امر الله شده اند اجتناب

از چنین نفوس لازم و بعضی از ما س که مقصود

اصلی در ایام الهی فائز نشده اند و چون معانی

از کائنات بیان نیاشامیده اند از اعمال عاقلین

و افعال مدعین متوهم شوند چنانچه مشاهد شد
 بعضی از نفوس که بسما، ایمان ارتقا جستند
 بسبب اعمال و اقوال انفس کاذبه از افق عز
 احدیه محجب مانند مع آنکه سالها این فرد را
 شنیده اند که جمله کائنات کافر کردند
 بردامن که برایش نشیند کرد بعضی از عیال
 آنچه از مدعیان محبت ملاحظه نمایند بحق
 نسبت میدهند فبئس ما هم یعملون «
 جمیع اعصار را حیار و اشرا را بوده و خواهند بود

أَنْ عَثَبُوا بِأُولَى الْأَبْصَارِ قُلُوبٌ طَاهِرَةٌ

وَابْصَارٌ مُسِيرَةٌ وَنَفُوسٌ زَكِيَّةٌ بَائِدٌ فِي سَمِيعِ

أَحْيَانٍ بِأَفْوَقِ أَمْرٍ نَاطِرٍ بِأَشْدَانِ بِأَعْمَالٍ وَ

أَقْوَالٍ مَدَّ عَيْمَانَ وَكَأَذْبَانَ أَرْحَمَ حَلِّ

جَلَالِهِ مُسَلَّتْ نَمَائِدُ جَمِيعِ رَاهِدِ أَيْتِ فَرِيْدِ

وَبِرِضَايِ مُطَّلَعِ آيَاتِكِ عَيْنِ ضَمَائِي وَسَفَائِ فَرْمَائِدِ آلِهِ

الْمَجِيبِ الْمَعْطَى الْغَفُورِ الْكَرِيمِ مَخْصُفِضِ وَ

عِنَايَتِ أَيْنِ لَوْحِ أَرْسَامِ مَشِيَّتِ الْهَيْتِ نَازِلِ

تَا جَمِيعِ أَجَابِ بَا أَرَادِ اللَّهِ مُطَّلَعِ شُونَذِ وَارِشُرُورِ

نفوس آماره احترام نمایند هر کلمی را

صادق ندانند و هر قائلی را از اهل

سفینه حمرانشمرند انّه لهو المبین

المسکّم الصادق

المتعالی العزیز

الأمین

بعون الله وتأييده وتوفيقه بر حسب خواهش فرزند

فواد حفظه الله ونصره فی جمیع الشئون والأحوال

تحریر این مجموعہ مبارکہ موفق گردید فانی علی اکبر رومی ^{۱۳۱۸}

